Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

4. listopada 2024.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Područje slobode, sigurnosti i pravde – Pravosudna suradnja u građanskim stvarima – Sudska nadležnost i izvršenje sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima – Uredba (EZ) br. 44/2001 – Članci 34. i 45. – Priznavanje i izvršenje sudskih odluka – Ukidanje odluke o proglašenju izvršivosti sudskih odluka – Razlozi za odbijanje – Javni poredak države članice u kojoj se zahtijeva priznavanje ili izvršenje – Novčana kazna novinama i jednom od njihovih novinara zbog povrede ugleda sportskog kluba – Naknada štete – Članak 11. Povelje Europske unije o temeljnim pravima – Sloboda tiska”

U predmetu C-633/22,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Cour de cassation (Kasacijski sud, Francuska), odlukom od 28. rujna 2022., koju je Sud zaprimio 11. listopada 2022., u postupku

Real Madrid Club de Fútbol,

AE

protiv

EE,

Société Éditrice du Monde SA,

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: K. Lenaerts, predsjednik, L. Bay Larsen, potpredsjednik, A. Prechal, K. Jürimäe, C. Lycourgos, T. von Danwitz (izvjestitelj), F. Biltgen i N. Piçarra, predsjednici vijeća, S. Rodin, P. G. Xuereb, L. S. Rossi, N. Wahl, I. Ziemele, J. Passer i D. Gratsias, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: R. Şereş, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 17. listopada 2023.,

* Jezik postupka: francuski

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za Real Madrid Club de Fútbol i osobu AE, C. Angulo Delgado i J. M. Villar Uríbarri, *abogados*,

– za osobu EE i Société Éditrice du Monde SA, P. Spinosi, *avocat*,

– za francusku vladu, B. Fodda i E. Timmermans, u svojstvu agenata,

– za njemačku vladu, J. Möller, M. Hellmann i J. Simon, u svojstvu agenata,

– za španjolsku vladu, A. Gavela Llopis i A. Pérez-Zurita Gutiérrez, u svojstvu agenata,

– za malteško vladu, A. Grech, *advocate*, i D. Sarmiento Ramírez-Escudero, *abogado*,

– za Europsku komisiju, S. Noë, P. J. O. Van Nuffel i W. Wils, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 8. veljače 2024.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članaka 34. i 36. Uredbe Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001., L 12, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 30.), u vezi s člankom 11. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva Real Madrid Club de Fútbol (u daljnjem tekstu: Real Madrid) i osobe AE, s jedne strane, i osobe EE i društva Société Éditrice du Monde SA, s druge strane, povodom izvršenja u Francuskoj presude donesene u Španjolskoj kojom se osobi EE i društvu Société Éditrice du Monde SA nalaže da osobi AE i društvu Real Madrid Club de Fútbol isplate naknadu neimovinske štete nastale zbog objave članka o njima u novinama *Le Monde*.

Pravni okvir

Pravo Unije

Uredba br. 44/2001

3 U uvodnim izjavama 16. do 18. Uredbe br. 44/2001 navodilo se:

„(16) Uzajamno povjerenje u zadovoljavanje pravde unutar Zajednice opravdava da sudske odluke donesene u nekoj državi članici automatski budu priznate bez potrebe bilo kakvog postupka osim u slučajevima njihova osporavanja.

(17) Na temelju istog načela uzajamnog povjerenja, postupak kojim se postiže izvršivost sudske odluke iz jedne države članice u drugoj državi članici mora biti učinkovit i brz. S tim ciljem, izjava da je sudska odluka izvršiva zapravo mora biti izdana automatski, nakon formalnih provjera podnesene dokumentacije, pri čemu ne smije postojati bilo kakva mogućnost da se sud po službenoj dužnosti pozove na bilo koji od razloga za neizvršenje u skladu s ovom Uredbom.

(18) Unatoč tome, poštovanje prava obrane znači da tuženik mora imati mogućnost podnošenja žalbe u kontradiktornom postupku na odluku o izvršivosti, ako smatra da postoji jedan od razloga za neizvršavanje sudske odluke. Mogućnost služenja pravnim lijekom trebala bi postojati i za tužitelja ako je odbijen njegov zahtjev za donošenje odluke o izvršivosti sudske odluke."

4 U poglavlju III. Uredbe br. 44/2001, koje sadržava članke 32. do 56., navodila su se pravila o priznavanju i izvršenju u državama članicama sudskih odluka donesenih u drugoj državi članici.

5 Člankom 33. stavkom 1. te uredbe predviđalo se:

„Sudska odluka donesena u nekoj državi članici priznaje se u drugoj državi članici bez potrebe za bilo kakvim posebnim postupkom."

6 Člankom 34. točkom 1. navedene uredbe određivalo se:

„Sudska odluka se ne priznaje:

1. ako bi takvo priznavanje bilo u očitoj suprotnosti s javnim poretkom u državi članici u kojoj se traži priznanje."

7 U skladu s člankom 36. Uredbe br. 44/2001:

„Ni pod kakvim se uvjetima strane sudske odluke ne mogu preispitivati s obzirom na njihov meritum."

8 Člancima 38. do 52. Uredbe br. 44/2001, koji se nalaze u poglavlju III. odjeljku 2. te uredbe, uređivao se postupak egzekvature.

9 Članak 38. stavak 1. Uredbe br. 44/2001 glasio je kako slijedi:

„Sudska odluka donesena u državi članici koja je i izvršiva u toj državi izvršava se u drugoj državi članici ako je, po zahtjevu bilo koje zainteresirane stranke, u njoj proglašena izvršivom."

10 Člankom 43. stavkom 1. te uredbe predviđalo se:

„Obje stranke mogu uložiti pravni lijek protiv proglašavanja izvršivosti sudske odluke."

11 Člankom 44. navedene uredbe određivalo se:

„Sudska odluka donesena po korištenju pravnog lijeka može biti pobijana samo pravnim lijekom iz Priloga IV."

12 U skladu s člankom 45. te uredbe:

„1. Sud pred kojim je uložen pravni lijek u skladu s odredbama članka 43. ili članka 44. odbija proglašenje izvršivosti ili ga povlači samo na temelju jednog od razloga iz članaka 34. i 35. Svoju odluku donosi bez odlaganja.

2. Ni pod kakvim uvjetima nije dopušteno preispitivanje [strane] sudske odluke s obzirom na meritum."

13 U prilogu IV. Uredbi br. 44/2001 navodilo se:

„Pravni lijekovi koji mogu biti uloženi u skladu s člankom 44.:

– u Belgiji, Grčkoj, Španjolskoj, Francuskoj, Italiji, Luksemburgu i Nizozemskoj, kasacijska tužba,

[…]"

Uredba (EU) br. 1215/2012

14 Uredba br. 44/2001 stavljena je izvan snage i zamijenjena Uredbom (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289. te ispravci SL 2014., L 160, str. 40. i SL 2016., L 202, str. 57.).

15 Člankom 66. Uredbe br. 1215/2012 određuje se:

„1. Ova se uredba primjenjuje samo na sudske postupke koji su pokrenuti, na vjerodostojne [javne] isprave koje su formalno sastavljene ili registrirane te na sudske nagodbe koje su potvrđene ili sklopljene na dan ili nakon 10. siječnja 2015.

2. Neovisno o članku 80., [Uredba br. 44/2001] nastavlja se primjenjivati na sudske odluke donesene u sudskim postupcima koji su pokrenuti, na vjerodostojne [javne] isprave koje su formalno sastavljene ili registrirane te na sudske nagodbe koje su potvrđene ili sklopljene prije 10. siječnja 2015., a koji spadaju u područje primjene te uredbe."

Glavni postupak i prethodna pitanja

16 Novine *Le Monde* objavile su 7. prosinca 2006. članak koji je napisala osoba EE, novinar zaposlen u tim novinama, i u kojem se tvrdilo da su se klubovi Real Madrid i Fútbol Club Barcelona koristili uslugama osobe koja je jedna od osoba koje su uspostavile mrežu dopinga u svijetu biciklizma. Brojni mediji, osobito španjolski, prenijeli su tu objavu. U novinama *Le Monde* objavljeno je 23. prosinca 2006., bez komentara, pismo demantija koje je tim novinama poslao Real Madrid.

17 Real Madrid i osoba AE, član njegova medicinskog osoblja, podnijeli su 25. svibnja 2007. Juzgadu de Primera Instancia de Madrid (Prvostupanjski sud u Madridu, Španjolska) tužbu za utvrđivanje odgovornosti, koja se temelji na povredi njihove časti, protiv društva Société Éditrice du Monde i osobe EE. Presudom od 27. veljače 2009. taj je sud, s jedne strane, potonjima naložio da na ime naknade nastale neimovinske štete klubu Real Madrid plate iznos od 300 000 eura i osobi AE

iznos od 30 000 eura te je, s druge strane, naložio da se ta presuda objavi u novinama *Le Monde* i u španjolskim novinama. Ta je presuda u bitnome potvrđena presudom Audiencije Provincial de Madrid (Provincijski sud u Madridu, Španjolska). Žalba podnesena protiv te presude odbijena je presudom Tribunala Supremo (Vrhovni sud, Španjolska) od 24. veljače 2014.

18 Rješenjem od 11. srpnja 2014., Juzgado de Primera Instancia de Madrid (Prvostupanjski sud u Madridu) naložio je da se izvrši presuda Tribunala Supremo (Vrhovni sud) i da Société éditrice du Monde i osoba EE klubu Real Madrid plate iznos od 300 000 eura glavnice i 90 000 eura na ime kamata i troškova. Rješenjem od 9. listopada 2014. također je naložio izvršenje navedene presude i da se osobi AE plate iznosi od 30 000 eura glavnice i 3 000 eura na ime kamata i troškova.

19 Tribunal de grande instance de Paris (Okružni sud u Parizu, Francuska) donio je 15. veljače 2018. dvije potvrde o izvršivosti presude Tribunala Supremo (Vrhovni sud) od 24. veljače 2014. i tih rješenja.

20 Presudama od 15. rujna 2020. cour d'appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu, Francuska) ukinuo je te potvrde uz obrazloženje da se ta presuda i navedena rješenja ne mogu izvršiti u Francuskoj jer se očito protive francuskom međunarodnom javnom poretku. U tom pogledu, cour d'appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu) istaknuo je, kao prvo, da su španjolski sudovi tuženicima iz glavnog postupka naložili plaćanje naknade štete a da se Real Madrid pritom uopće ne poziva na imovinsku štetu. Kao drugo, pred španjolskim sudom raspravljalo se samo o medijskom odjeku članka o kojem je riječ u glavnom postupku, koji su španjolski mediji demantirali, tako da je nastala šteta umanjena tim demantijem. Kao treće, novčane kazne u iznosu od 300 000 eura glavnice i 90 000 eura na ime kamata i troškova odnose se na fizičku osobu i izdavačko društvo novina i predstavljaju 50 % neto gubitka i 6 % gotovinskih sredstava tog društva na dan 31. prosinca 2017. Kao četvrto, novčane kazne u iznosu od 30 000 eura glavnice i 3000 eura na ime kamata i troškova u korist osobe AE dodaju se prethodno navedenim novčanim kaznama. Naposljetku, u Francuskoj je izuzetno rijetko da iznos naknade štete dodijeljene zbog povrede časti ili ugleda prekorači iznos od 30 000 eura jer se u francuskom zakonodavstvu kleveta u odnosu na pojedince kažnjava novčanom kaznom u najvećem iznosu od 12 000 eura.

21 Taj sud zaključio je da su navedene novčane kazne imale odvraćajući učinak na sudjelovanje novinara i novinske kuće u javnoj raspravi o temama od interesa za zajednicu, koji može spriječiti medije u obavljanju njihove zadaće obavještavanja i nadzora, tako da priznavanje ili izvršenje sudskih odluka kojima se izriču te novčane kazne predstavlja neprihvatljivu povredu francuskog međunarodnog javnog poretka jer ugrožava slobodu izražavanja.

22 Real Madrid i osoba AE podnijeli su žalbu Couru de cassation (Kasacijski sud, Francuska), odnosno sudu koji je uputio zahtjev, protiv presuda coura d'appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu) od 15. rujna 2020., u kojoj su tvrdili da se nadzor proporcionalnosti naknade štete može provesti samo ako je ona kaznene, a ne kompenzatorne prirode. Usto, time što je vlastitom ocjenom štete zamijenio ocjenu štete suda koji je donio sudsku odluku, cour d'appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu) preispitao je odluke španjolskih sudova o kojima je riječ u glavnom postupku, protivno članku 34. točki 1. i članku 36. Uredbe br. 44/2001. Naposljetku, taj sud nije uzeo u obzir težinu povreda koje su utvrdili španjolski sudovi ni činjenicu da financijska situacija osoba kojima su izrečene novčane kazne nije relevantna za ocjenu neproporcionalnosti dodijeljene naknade štete koja se u svakom slučaju ne smije ocjenjivati s obzirom na nacionalna pravna pravila.

23 Sud koji je uputio zahtjev napominje, među ostalim, da se prema sudskoj praksi Europskog suda za ljudska prava člankom 10. stavkom 2. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP) ne ostavlja mnogo prostora za ograničenja slobode izražavanja u dvama područjima, odnosno u političkom diskursu i pitanjima od općeg interesa (presuda ESLJP-a od 23. travnja 2015., Morice protiv Francuske, CE:ECHR:2015:0423JUD002936910, t. 125.). Objava koja se odnosi na pitanja u pogledu sporta obuhvaćena je tim drugim područjem (presuda ESLJP-a od 26. travnja 2007., Colaço Mestre i SCI – Sociedade Independente de Comunicação, S. A. protiv Portugala, CE:ECHR:2007:0426JUD001118203, t. 28.). Usto, odvraćajući učinak novčane kazne izrečene na ime naknade štete predstavlja parametar za ocjenu proporcionalnosti mjere za naknadu štete nastale zbog klevetničkih izjava. Konkretno, kad je riječ o slobodi izražavanja novinara, valja osigurati da iznos naknade štete izrečen novinskim kućama ne može ugroziti njihove financijske temelje (presuda ESLJP-a od 26. studenoga 2013., Błaja News Sp. z o.o. protiv Poljske, CE:ECHR:2013:1126JUD005954510, t. 71.).

24 U tim je okolnostima Cour de cassation (Kasacijski sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li članke 34. i 36. Uredbe [br. 44/2001] i članak 11. [Povelje] tumačiti na način da novčana kazna za štetu ugledu sportskog kluba koja je nanesena informacijom objavljenom u novinama može očito ugroziti slobodu izražavanja te stoga predstavlja razlog za odbijanje priznavanja i izvršenja?

2. U slučaju potvrdnog odgovora, treba li te odredbe tumačiti na način da sud države u kojoj se zahtijeva priznavanje ili izvršenje može utvrditi da je novčana kazna neproporcionalna samo ako sud koji je donio sudsku odluku čije se priznavanje ili izvršenje zahtijeva ili sud države u kojoj se zahtijeva priznavanje ili izvršenje kvalificira naknadu štete kao kaznenu, a ne ako je dodijeljena na ime naknade neimovinske štete?

3. Treba li te odredbe tumačiti na način da se sud države u kojoj se zahtijeva priznavanje ili izvršenje može osloniti samo na odvraćajući učinak novčane kazne s obzirom na sredstva osobe kojoj je izrečena kazna ili može uzeti u obzir druge elemente kao što su težina povrede ili opseg štete?

4. Može li odvraćajući učinak s obzirom na sredstva novinske kuće sam po sebi predstavljati razlog za odbijanje priznavanja ili izvršenja za očitu povredu temeljnog načela slobode tiska?

5. Treba li odvraćajući učinak podrazumijevati ugrožavanje financijske ravnoteže novinske kuće ili može uključivati samo učinak zastrašivanja?

6. Treba li odvraćajući učinak ocijeniti na isti način u pogledu izdavačkog društva novina i u pogledu novinara koji je fizička osoba?

7. Je li opća financijska situacija tiskanih medija relevantna okolnost kako bi se ocijenilo može li, osim za predmetne novine, novčana kazna imati učinak zastrašivanja na sve medije?”

O prethodnim pitanjima

25 Najprije valja istaknuti da je predmet glavnog postupka žalba u kasacijskom postupku koja se odnosi na ukidanje, na temelju članka 45. stavka 1. Uredbe br. 44/2001, potvrde o izvršivosti u Francuskoj presude i dvaju rješenja donesenih u Španjolskoj uz obrazloženje da bi njihovo izvršenje dovelo do očite povrede slobode izražavanja propisane u članku 11. Povelje.

26 Kad je riječ o primjenjivosti *ratione temporis* Uredbe br. 44/2001, člankom 66. stavkom 2. Uredbe br. 1215/2012 određuje se da se Uredba br. 44/2001 nastavlja primjenjivati na sudske postupke pokrenute prije 10. siječnja 2015 i stoga na odluke donesene u tim postupcima. U glavnom predmetu, presuda i rješenja o čijim je izvršenjima riječ doneseni su slijedom tužbe podnesene u Španjolskoj prije tog dana. Stoga je Uredba br. 44/2001, kao što je to istaknula Europska komisija, primjenjiva *ratione temporis* u okviru glavnog predmeta.

27 Kad je riječ o relevantnim odredbama te uredbe za potrebe ispitivanja upućenih pitanja, valja utvrditi da žalba u kasacijskom postupku o kojoj odlučuje sud koji je uputio zahtjev predstavlja pravni lijek na temelju članka 44. Uredbe br. 44/2001, u vezi s prilogom IV. toj uredbi. Razlozi za neizvršenje sudske odluke na kojima nacionalni sud, kojem je podnesen pravni lijek na temelju tog članka 44., može temeljiti svoju odluku navedeni su u članku 45. te uredbe, u čijem se stavku 1. upućuje na razloge za odbijanje priznavanja navedene u člancima 34. i 35. navedene uredbe i čiji stavak 2. sadržava, kao i članak 36. te uredbe, zabranu preispitivanja strane sudske odluke, o čijem je izvršenju riječ, s obzirom na meritum.

28 U tim okolnostima valja smatrati da sud koji je uputio zahtjev svojim pitanjima, koja valja ispitati zajedno, u biti pita treba li i, ovisno o slučaju, u kojim uvjetima, na temelju članka 34. točke 1. i u vezi s člankom 45. Uredbe br. 44/2001, odbiti izvršenje presude, kojom se izdavačkom društvu novina i jednom od njegovih novinara nalaže plaćanje naknade neimovinske štete nastale sportskom klubu i jednom od članova njegova medicinskog osoblja zbog štete njihovu ugledu koja je nanesena informacijom objavljenom o njima u tim novinama, uz obrazloženje da to izvršenje može predstavljati očitu povredu slobode tiska koja je propisana člankom 11. Povelje i stoga povredu javnog poretka države članice u kojoj se zahtijeva priznavanje ili izvršenje.

Članak 34. stavak 1. Uredbe br. 44/2001, u vezi s člankom 45. te uredbe

29 Sustav priznavanja i izvršenja sudskih odluka predviđen Uredbom br. 44/2001 temelji se, kao što to proizlazi iz njezinih uvodnih izjava 16. i 17., na uzajamnom povjerenju u zadovoljavanje pravde unutar Europske unije. Takvo povjerenje zahtijeva da su sudske odluke izvršive u jednoj državi članici pravno priznate u drugoj državi članici, ali i da postupak kojim se postiže izvršivost tih odluka u potonjoj državi bude učinkovit i brz. Takav postupak, u skladu s tekstom uvodne izjave 17. te uredbe, treba podrazumijevati samo formalnu provjeru dokumentacije koja je potrebna za priznanje izvršnosti u državi u kojoj se ono traži, pri čemu odluka o izvršivosti sudske odluke zapravo mora biti izdana automatski (vidjeti u tom smislu presudu od 12. prosinca 2019., Aktiva Finants, C-433/18, EU:C:2019:1074, t. 23.).

30 Stoga se, na temelju članka 33. stavka 1. Uredbe br. 44/2001, sudska odluka donesena u nekoj državi članici priznaje u drugoj državi članici bez potrebe za bilo kakvim posebnim postupkom i, u skladu s člankom 38. stavkom 1. te uredbe, izvršava se u drugoj državi članici ako je, po zahtjevu bilo koje zainteresirane stranke, u njoj proglašena izvršivom.

31 Cilj je sustava pravnih sredstava protiv priznanja ili izvršenja neke odluke, predviđenog tom uredbom, kao što to proizlazi iz njezinih uvodnih izjava 16. do 18., uspostaviti pravednu ravnotežu između, s jedne strane, uzajamnog povjerenja u zadovoljavanje pravde unutar Unije, koje opravdava da sudske odluke donesene u nekoj državi članici u načelu automatski budu priznate i proglašene izvršivima u drugoj državi članici, i, s druge strane, poštovanja prava obrane, što znači da tuženik, ovisno o slučaju, mora imati mogućnost podnošenja pravnog sredstva u kontradiktornom postupku na odluku o izvršivosti ako smatra da postoji jedan od razloga za neizvršavanje sudske odluke (presude od 28. travnja 2009., Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, t. 73. i od 7. srpnja 2016., Lebek, C-70/15, EU:C:2016:524, t. 36.).

32 S obzirom na posljednje navedeno, članak 45. stavak 1. Uredbe br. 44/2001 ograničava mogućnost odbijanja ili povlačenja proglašenja izvršivosti sudske odluke na jedan od razloga predviđenih u člancima 34. i 35. te uredbe.

33 Člankom 34. točkom 1. Uredbe br. 44/2001 predviđa se da se sudska odluka ne priznaje ako je takvo priznavanje u očitoj suprotnosti s javnim poretkom u državi članici u kojoj se traži izvršenje.

34 U skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, članak 34. Uredbe br. 44/2001 treba tumačiti usko jer je on zapreka ostvarenju jednog od temeljnih ciljeva te uredbe. Stoga se on može primijeniti samo u iznimnim slučajevima (presude od 28. travnja 2009., Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, t. 55. i od 20. lipnja 2022., London Steam-Ship Owners' Mutual Insurance Association, C-700/20, EU:C:2022:488, t. 77. i navedena sudska praksa).

35 Konkretno, kad je riječ o točki 1. tog članka 34., iako države članice načelno ostaju slobodne odrediti, na temelju iznimke propisane u toj točki, sadržaj pojma javnog poretka sukladno svojim nacionalnim pravima i praksama, granice tog pojma potpadaju pod tumačenje te uredbe. Stoga, premda zadaća Suda nije definiranje sadržaja pojma javnog poretka države članice, on ipak mora kontrolirati granice u okviru kojih sud države članice može primijeniti navedeni pojam radi odbijanja priznanja sudske odluke iz druge države članice (vidjeti u tom smislu presude od 28. travnja 2009., Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, t. 56. i 57. i od 16. srpnja 2015., Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, t. 42.).

36 U tom smislu, valja istaknuti da zabranjujući preispitivanje merituma sudske odluke iz druge države članice, članak 36. i članak 45. stavak 2. Uredbe br. 44/2001 zabranjuju sudu države u kojoj se traži priznanje da odbije priznanje ili izvršenje te sudske odluke samo zbog postojanja različitosti između pravnog pravila primijenjenog od strane suda države podrijetla i onoga koje bi primijenio sud države članice u kojoj se traži priznanje da je odlučivao u glavnoj stvari. Jednako tako, sud države članice u kojoj se traži priznanje ne može kontrolirati točnost primjene prava ili činjenična utvrđenja koja je donio sud države podrijetla (presude od 28. travnja 2009., Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, t. 58. i od 25. svibnja 2016., Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, t. 41.).

37 Stoga je pozivanje na odredbu o javnom poretku iz članka 34. točke 1. Uredbe br. 44/2001 moguće samo u slučaju kada priznanje ili izvršenje sudske odluke donesene u drugoj državi članici predstavlja neprihvatljivu povredu pravnog poretka u državi članici u kojoj se traži priznanje jer bi ona zadirala u neko temeljno načelo. Da bi se osiguralo poštovanje zabrane preispitivanja merituma sudske odluke donesene u nekoj drugoj državi članici, povreda bi morala značiti očitu povredu pravnog pravila za koje se u pravnom poretku države u kojoj se traži priznanje smatra da ima ključni značaj ili prava koje je priznato kao temeljno pravo u tom pravnom poretku (presude od 28. travnja 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, t. 59. i od 25. svibnja 2016., Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, t. 42.).

38 Stoga sud države članice u kojoj se traži priznanje ne može, a da ne dovede u pitanje svrhu Uredbe 44/2001, odbiti priznanje odluke donesene u drugoj državi članici samo zbog toga što smatra da je u toj odluci pogrešno primijenjeno nacionalno pravo ili pravo Unije. Važno je, s druge strane, reći da u takvim slučajevima sustav pravnih sredstava uspostavljen u svakoj državi članici, dopunjen mehanizmom prethodnog postupka predviđenim člankom 267. UFEU-a, pojedincima pruža dovoljno jamstvo. Na tu se odredbu o javnom poretku može pozvati samo ako navedena pogreška koja se tiče prava podrazumijeva da se priznanje ili izvršenje odluke u državi u kojoj se zahtijeva priznanje smatra očitom povredom pravnog pravila u pravnom poretku te države članice (vidjeti u tom smislu presudu od 28. travnja 2009., Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, t. 60.).

39 Okolnost da se očita povreda o kojoj je riječ odnosi na pravilo prava Unije, a ne na pravilo nacionalnog prava države članice u kojoj se zahtijeva priznavanje ili izvršenje ne mijenja uvjete za pozivanje na odredbu o javnom poretku u smislu članka 34. točke 1. Uredbe br. 44/2001., neovisno o tome je li riječ o materijalnom ili postupovnom pravu. Naime, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, nacionalni je sud dužan jednako učinkovito osigurati zaštitu prava utvrđenih nacionalnim pravnim poretkom kao i prava utvrđenih pravnim poretkom Unije. Stoga se na odredbu o javnom poretku može pozivati na isti način kada priznavanje ili izvršenje dotične odluke u državi članici u kojoj se zahtijeva priznanje dovodi do očite povrede pravnog pravila koje u pravnom poretku Unije, a stoga i pravnom poretku te države članice, ima ključnu važnost ili prava koje je priznato kao temeljno pravo u tom javnom poretku, a stoga i u pravnom poretku te države (vidjeti u tom smislu presude od 16. srpnja 2015., Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, t. 48. i od 7. rujna 2023., Charles Taylor Adjusting, C-590/21, EU:C:2023:633, t. 36. i navedenu sudsku praksu).

40 Sud je već odlučio da je to konkretno slučaj za temeljna prava priznata na razini Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 28. ožujka 2000., Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, t. 38.).

41 Budući da, kad nacionalni sud primjenjuje Uredbu br. 44/2001, to predstavlja provedbu prava Unije u smislu članka 51. stavka 1. Povelje, taj sud mora poštovati zahtjeve koji proizlaze iz temeljnih prava propisanih Poveljom, osobito ako mu se podnese pravni lijek na temelju članka 43. ili članka 44. Uredbe br. 44/2001 čiji je cilj provjeriti postojanje razloga za odbijanje izvršenja (vidjeti u tom smislu presude od 25. svibnja 2016., Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, t. 44. i od 7. svibnja 2020., Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, t. 55.).

42 S obzirom na navedeno, treba podsjetiti na to da načelo uzajamnog povjerenja među državama članicama u pravu Unije ima temeljno značenje s obzirom na to da omogućuje stvaranje i održavanje prostora bez unutarnjih granica. Naime, to načelo svakoj od tih država nalaže, osobito u pogledu područja slobode, sigurnosti i pravde, da smatra, osim u iznimnim okolnostima, da sve ostale države članice poštuju pravo Unije i konkretno temeljna prava priznata tim pravom (mišljenje 2/13 (Pristupanje Europske unije EKLJP-u) od 18. prosinca 2014., EU:C:2014:2454, t. 191.).

43 Stoga, kad provode pravo Unije, države članice mogu, na temelju tog prava, biti obvezne pretpostaviti da druge države članice poštuju temeljna prava, tako da od druge države članice ne samo da ne mogu zahtijevati višu nacionalnu razinu zaštite temeljnih prava od one koju osigurava pravo Unije nego ni, osim u iznimnim slučajevima, provjeriti je li ta druga država članica u konkretnom slučaju doista poštovala temeljna prava koja jamči Unija (mišljenje 2/13 (Pristupanje Europske unije EKLJP-u) od 18. prosinca 2014., EU:C:2014:2454, t. 192.).

44 Stoga, samo u slučaju da izvršenje odluke u državi članici u kojoj se zahtijeva priznavanje ili izvršenje dovodi do očite povrede temeljnog prava koje je propisano Poveljom, sud te države članice dužan je, kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 189. svojeg mišljenja, na temelju članka 34. točke 1. i članka 45. Uredbe br. 44/2001 odbiti izvršenje te odluke ili povući potvrdu o izvršivosti te odluke.

Članak 11. Povelje

45 U skladu s člankom 11. stavkom 1. Povelje svatko ima pravo na slobodu izražavanja što uključuje slobodu mišljenja te primanja i širenja informacija i ideja bez miješanja tijela javne vlasti i bez obzira na granice.

46 Kad je riječ o novinarima i/ili izdavačima i novinskim kućama koji objave novinski članak, sloboda izražavanja i informiranja posebno se štiti člankom 11. stavkom 2. Povelje na temelju kojeg treba poštovati slobodu i pluralizam medija.

47 Prava i slobode priznati člankom 11. Povelje nisu apsolutna prava, nego ih treba uzeti u obzir s obzirom na njihovu funkciju u društvu (vidjeti u tom smislu presudu od 6. listopada 2020., La Quadrature du Net i dr., C-511/18, C-512/18 i C-520/18, EU:C:2020:791, t. 120. i navedenu sudsku praksu).

48 Naime, kao što to proizlazi iz članka 52. stavka 1. Povelje, ona priznaje ograničenja pri ostvarivanju tih prava i sloboda samo ako su ograničenja predviđena zakonom, ako poštuju bit tih prava i sloboda te ako su, uz poštovanje načela proporcionalnosti, nužna i zaista odgovaraju ciljevima od općeg interesa koje priznaje Unija ili potrebi zaštite prava i sloboda drugih osoba.

49 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je članak 11. Povelje ključan element društva u kojem prevladavaju demokracija i pluralizam, te odražava vrijednosti na kojima se, u skladu s člankom 2. UEU-a, temelji Unija (vidjeti u tom smislu presude od 21. prosinca 2016., Tele2 Sverige i Watson i dr., C-203/15 i C-698/15, EU:C:2016:970, t. 93. i od 23. travnja 2020., Associazione Avvocatura per i diritti LGBTI, C-507/18, EU:C:2020:289, t. 48.). Stoga zadiranja u prava i slobode koji se jamče tim člankom 11. u takvom kontekstu treba ograničiti na ono što je strogo nužno (vidjeti u tom smislu presudu od 6. ožujka 2001., Connolly/Komisija, C-274/99 P, EU:C:2001:127, t. 41.).

50 To je konkretno slučaj za zadiranja koja se odnose na novinare i urednike te novinske kuće s obzirom na važnost medija u demokratskom društvu i pravnoj državi (vidjeti u tom smislu presude od 1. prosinca 2011., Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, t. 113. i od 29. srpnja 2019., Spiegel Online, C-516/17, EU:C:2019:625, t. 72.).

51 Usto, u skladu s člankom 52. stavkom 3. Povelje, prava koja ona sadržava imaju jednako značenje i opseg primjene kao i odgovarajuća prava zajamčena EKLJP-om a da pritom ne sprečavaju pravo Unije da pruži širu zaštitu (presuda od 22. lipnja 2023., K. B. i F. S. (Razmatranje po službenoj dužnosti u kaznenim stvarima), C-660/21, EU:C:2023:498, t. 41.).

52 Stoga radi tumačenja članka 11. Povelje Sud treba kao minimalni prag zaštite uzeti u obzir odgovarajuća prava zajamčena u članku 10. EKLJP-a, kako ih tumači Europski sud za ljudska prava (vidjeti u tom smislu presude od 15. ožujka 2022., Autorité des marchés financiers, C-302/20, EU:C:2022:190, t. 67. i od 12. siječnja 2023., Migracijos departamentas (Razlozi proganjanja koji se temelje na političkom mišljenju), C-280/21, EU:C:2023:13, t. 29. i navedenu sudsku praksu).

53 Iz ustaljene sudske prakse Europskog suda za ljudska prava proizlazi da iznimke koje se primjenjuju na slobodu izražavanja treba tumačiti usko i da članak 10. stavak 2. EKLJP-a ne ostavlja mnogo prostora za ograničenja slobode izražavanja u političkom diskursu i pitanjima od općeg interesa (vidjeti u tom smislu presudu ESLJP-a od 17. prosinca 2004., Pedersen i Baadsgaard protiv Danske, CE:ECHR:2004:1217JUD004901799, t. 71.; presudu ESLJP-a od 23. travnja 2015., Morice protiv Francuske, CE:ECHR:2015:0423JUD002936910, t. 124. i 125. i presudu ESLJP-a od 17. siječnja 2017., Tavares de Almeida Fernandes i Almeida Fernandes protiv Portugala, CE:ECHR:2017:0117JUD003156613, t. 55.).

54 Javni se interes odnosi na pitanja koja mogu opravdano zanimati javnost, koja privlače njezinu pažnju ili koja je se znatno tiču, osobito u smislu da utječu na dobrobit građana ili na život zajednice. Ta kategorija obuhvaća pitanja koja se odnose na profesionalni sport (vidjeti u tom smislu presudu ESLJP-a od 22. veljače 2007., Nikowitz i Verlagsgruppe News GmbH protiv Austrije, CE:ECHR:2007:0222JUD000526603, t. 25. i presudu ESLJP-a od 27. lipnja 2017., Satakunnan Markkinapörssi Oy i Satamedia Oy protiv Finske, CE:ECHR:2017:0627JUD000093113, t. 171.) i stoga pitanja koja se odnose na doping u profesionalnom sportu.

55 U tom kontekstu Europski sud za ljudska prava naglašava ključnu ulogu koju mediji imaju u demokratskom društvu, tako da su jamstva koja treba osigurati za njih posebno važna. Iako mediji ne smiju prijeći određene granice, osobito u pogledu zaštite ugleda ili prava drugih osoba, ipak su dužni, u skladu sa svojim dužnostima i odgovornostima, širiti informacije i ideje o svim pitanjima od općeg interesa. Inače mediji ne bi mogli obavljati svoju bitnu ulogu „javnog nadzornika”. Stoga treba pridati veliku važnost interesu demokratskog društva da osigura i očuva slobodu tiska kada je potrebno utvrditi, kao što se to zahtijeva člankom 10. stavkom 2. EKLJP-a, je li zadiranje o kojem je riječ proporcionalno legitimnom cilju koji se nastoji postići (vidjeti u tom smislu presudu ESLJP-a od 23. rujna 1994., Jersild protiv Danske, CE:ECHR:1994:0923JUD001589089, t. 31., presudu ESLJP-a od 21. siječnja 1999., Fressoz i Roire protiv Francuske, CE:ECHR:1999:0121JUD002918395, t. 45. i presudu ESLJP-a od 16. lipnja 2015., Delfi AS protiv Estonije, CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, t. 132.).

56 Ta se načela ne primjenjuju samo na novinare, nego i na izdavače koji u potpunosti sudjeluju u slobodi izražavanja te dijele zadaće i odgovornosti iz članka 10. stavka 2. EKLJP-a (vidjeti u tom smislu presudu ESLJP-a od 15. siječnja 2009., Orban i drugi protiv Francuske, CE:ECHR:2009:0115JUD002098505, t. 47.).

57 Iako osobe oštećene klevetničkim izjavama ili drugim vrstama nezakonitog sadržaja trebaju imati mogućnost podnošenja tužbe za utvrđivanje odgovornosti koja može činiti djelotvorno pravno sredstvo protiv nanošenja štete njihovu ugledu, svaka odluka kojom se dodjeljuje naknade štete nanesene ugledu treba sadržavati razuman odnos proporcionalnosti između dodijeljenog iznosa i štete o kojoj je riječ (vidjeti u tom smislu presudu ESLJP-a od 15. veljače 2005., Steel i Morris protiv Ujedinjene Kraljevine, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, t. 96., presudu ESLJP-a od 16. lipnja 2015., Delfi AS protiv Estonije, CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, t. 110. i 131. i presudu ESLJP-a od 17. siječnja 2017., Tavares de Almeida Fernandes i Almeida Fernandes protiv Portugala, CE:ECHR:2017:0117JUD003156613, t. 77.).

58 U tom pogledu valja razlikovati novčanu kaznu u korist pravne osobe od novčane kazne u korist fizičke osobe jer šteta ugledu fizičke osobe može utjecati na dostojanstvo te osobe, dok ugled pravne osobe nema tu moralnu dimenziju (vidjeti u tom smislu presudu ESLJP-a od 15. veljače 2005., Steel i Morris protiv Ujedinjene Kraljevine, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601,

t. 94.; presudu ESLJP-a od 19. srpnja 2011., UJ protiv Mađarske, CE:ECHR:2011:0719JUD002395410, t. 22. i presudu ESLJP-a od 11. siječnja 2022., Freitas Rangel protiv Portugala, CE:ECHR:2022:0111JUD007887313, t. 48., 53. i 58.).

59 S obzirom na navedeno, valja podsjetiti na to da Europski sud za ljudska prava ocjenjuje proporcionalnost miješanja na temelju istih kriterija u pogledu pravne osobe i pojedinca (vidjeti u tom smislu presudu ESLJP-a od 5. prosinca 2017., Frisk i Jensen protiv Danske, CE:ECHR:2017:1205JUD001965712, t. 55.).

60 Kad je riječ o proporcionalnosti sankcije, svako nedopušteno ograničenje slobode izražavanja moglo bi u budućnosti ograničiti ili onemogućiti izvještavanje medija o sličnim pitanjima. Važna je sama činjenica nalaganja novčane kazne, čak i ako je ona samo građanskopravne prirode, a izrečena sankcija neznatna (vidjeti u tom smislu presudu ESLJP-a od 10. studenoga 2015., Couderc i Hachette Filipacchi associés protiv Francuske, CE:ECHR:2015:1110JUD004045407, t. 151. i presudu ESLJP-a od 25. veljače 2016., Société de conception de presse et d'édition protiv Francuske, CE:ECHR:2016:0225JUD000468311, t. 49.).

61 Konkretno, prema sudskoj praksi Europskog suda za ljudska prava, potreban je najveći oprez kad poduzete mjere ili izrečene sankcije mogu odvratiti medije od sudjelovanja u raspravi o pitanjima od legitimnog općeg interesa i stoga mogu imati odvraćajući učinak na ostvarivanje slobode tiska u pogledu takvih pitanja (vidjeti u tom smislu presudu ESLJP-a od 20. svibnja 1999., Bladet Tromsø i Stensaas protiv Norveške, CE:ECHR:1999:0520JUD002198093, t. 64. i presudu ESLJP-a od 17. prosinca 2004., Cumpănă i Mazăre protiv Rumunjske, CE:ECHR:2004:1217JUD 003334896, t. 111.).

62 U tom pogledu valja smatrati da iznos naknade štete koji je nepredvidljiv ili veći od iznosa dodijeljenih u sličnim slučajevima klevete može imati odvraćajući učinak na ostvarivanje slobode tiska (vidjeti u tom smislu presudu ESLJP-a od 7. prosinca 2010., Público – Comunicação Social, S. A. i drugi protiv Portugala, CE:ECHR:2010:1207JUD003932407, t. 55. i presudu ESLJP-a od 15. lipnja 2017., Independent Newspapers (Ireland) Limited protiv Irske, CE:ECHR:2017:0615JUD002819915, t. 84. i 85.).

63 Usto, s obzirom na ključnu ulogu medija u demokratskom društvu i jamstva kojima moraju raspolagati u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 55. ove presude, to je općenito slučaj kad novčana kazna uključuje to da se oštećenoj stranci dodijeli naknada štete koja prekoračuje stvarno nastalu materijalnu ili nematerijalnu štetu.

64 Takav odvraćajući učinak može čak proizaći iz relativno malog iznosa novčane kazne s obzirom na standarde primijenjene u sličnim slučajevima klevete. To je u načelu slučaj kad su dodijeljeni iznosi veći u odnosu na sredstva kojima raspolaže osoba kojoj je izrečena kazna (vidjeti u tom smislu presudu ESLJP-a od 15. veljače 2005., Steel i Morris protiv Ujedinjene Kraljevine, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, t. 96.), neovisno o tome je li riječ o novinaru ili izdavaču.

65 Osim toga, kako bi se ocijenila proporcionalnost dodijeljene naknade štete, valja uzeti u obzir i druge izrečene sankcije, kao što je objavljivanje demantija, ispravka ili pak službene isprike te troškova sudskog postupka čije je snošenje naloženo osobi kojoj je izrečena kazna (vidjeti u tom smislu presudu ESLJP-a od 11. prosinca 2012., Ileana Constantinescu protiv Rumunjske, CE:ECHR:2012:1211JUD003256304, t. 49.; presudu ESLJP-a od 10. studenoga 2015.,

Couderc i Hachette Filipacchi associés protiv Francuske, CE:ECHR:2015:1110JUD004045407, t. 152. i presudu ESLJP-a od 27. lipnja 2017., Ghiulfer Predescu protiv Rumunjske, CE:ECHR:2017:0627JUD002975109, t. 61.).

Zajedničko tumačenje članka 34. stavka 1. i članka 45. Uredbe br. 44/2001 s obzirom na članak 11. Povelje

66 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da, na temelju članka 34. točke 1. i članka 45. Uredbe br. 44/2001, treba odbiti izvršenje presude kojom se izdavačkom društvu novina i jednom od njegovih novinara nalaže plaćanje naknade neimovinske štete koja je nastala sportskom klubu i jednom od članova njegova medicinskog osoblja zbog nanošenja štete njihovu ugledu informacijom objavljenom o njima u navedenim novinama jer bi to izvršenje dovelo do očite povrede prava i sloboda koji se propisuju člankom 11. Povelje.

67 Naime, takva očita povreda članka 11. Povelje obuhvaćena je javnim poretkom države članice u kojoj se zahtijeva priznavanje ili izvršenje i stoga predstavlja razlog za odbijanje izvršenja iz članka 34. točke 1. Uredbe br. 44/2001, u vezi s člankom 45. te uredbe.

68 Na sudu koji je uputio zahtjev je da ocijeni, uzimajući u obzir sve okolnosti slučaja, među kojima nisu samo sredstva osoba kojima je izrečena kazna, nego i težina povrede i opseg štete, koji su utvrđeni u odlukama o kojima je riječ u glavnom postupku, bi li izvršenje tih odluka, s obzirom na kriterije navedene u točkama 53. do 64. ove presude, dovelo do očite povrede prava i sloboda koji se propisuju člankom 11. Povelje.

69 U tu je svrhu na tom sudu da provjeri jesu li iznosi naknade štete dodijeljeni u navedenim odlukama očito neproporcionalni u odnosu na štetu nanesenu ugledu o kojoj je riječ i mogu li imati odvraćajući učinak u državi članici u kojoj se zahtijeva priznavanje ili izvršenje na izvještavanje medija o sličnim pitanjima u budućnosti ili, općenitije, na ostvarivanje slobode tiska, koja se propisuje člankom 11. Povelje.

70 U tom kontekstu valja pojasniti da, iako sud koji je uputio zahtjev može uzeti u obzir iznose koji su za sličnu štetu dodijeljeni u državi članici u kojoj se zahtijeva priznavanje ili izvršenje, eventualna razlika između tih iznosa i iznosa naknade štete dodijeljenih u navedenim odlukama nije sama po sebi dovoljna da bi se moglo automatski i bez naknadnih provjera smatrati da su iznosi te naknade štete očito neproporcionalni u odnosu na štetu nanesenu ugledu o kojoj je riječ.

71 Usto, s obzirom na to da je svrha provjere koju treba provesti sud koji je uputio zahtjev samo utvrđivanje očite povrede prava i sloboda koji se propisuju člankom 11. Povelje, ona ne može uključivati nadzor ocjena merituma koje su proveli sudovi države članice u kojoj je sudska odluka donesena jer takav nadzor predstavlja preispitivanje merituma, koje je izričito zabranjeno člankom 36. i člankom 45. stavkom 2. Uredbe br. 44/2001. Stoga, u ovom slučaju, sud koji je uputio zahtjev ne može, među ostalim, ispitati jesu li osoba EE i društvo Société Éditrice du Monde, time što su objavili članak o kojem je riječ u glavnom postupku, postupali u skladu sa svojim dužnostima i odgovornostima ili dovesti u pitanje utvrđenja Tribunala Supremo (Vrhovni sud) u presudi od 24. veljače 2014. koja se odnose na težinu povrede koju je počinila osoba EE ili društvo Société Éditrice du Monde ili opseg štete koja je nastala klubu Real Madrid i osobi AE.

72 Uzimajući u obzir pitanja suda koji je uputio zahtjev valja još napomenuti, kao što to proizlazi iz točaka 58. i 63. ove presude, da se ne može isključiti da će taj sud trebati, s obzirom na sve okolnosti slučaja, utvrditi postojanje očite povrede slobode tiska koja proizlazi iz izvršenja odluka o kojima je riječ u glavnom postupku u odnosu na samo jednog od dvaju tužitelja ili jednog od dvaju tuženika na koje se odnose te odluke.

73 U slučaju da utvrdi postojanje očite povrede slobode tiska, taj će sud trebati ograničiti odbijanje izvršenja navedenih odluka na očito neproporcionalan dio naknade štete dodijeljene u državi članici u kojoj se zahtijeva priznavanje ili izvršenje.

74 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da na upućena pitanja valja odgovoriti da članak 34. stavak 1. i članak 45. Uredbe br. 44/2001, u vezi s člankom 11. Povelje, treba tumačiti na način da treba odbiti izvršenje presude kojom se izdavačkom društvu novina i jednom od njegovih novinara nalaže plaćanje naknade neimovinske štete nastale sportskom klubu i jednom od članova njegova medicinskog osoblja zbog štete njihovu ugledu koja je nanesena informacijom objavljenom o njima u tim novinama jer bi to izvršenje dovelo do očite povrede slobode tiska, koja se propisuje člankom 11. Povelje i stoga povrede javnog poretka države članice u kojoj se zahtijeva priznavanje ili izvršenje.

Troškovi

75 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (veliko vijeće) odlučuje:

Članak 34. stavak 1. i članak 45. Uredbe Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, u vezi s člankom 11. Povelje Europske unije o temeljnim pravima,

treba tumačiti na način da:

treba odbiti izvršenje presude kojom se izdavačkom društvu novina i jednom od njegovih novinara nalaže plaćanje naknade neimovinske štete koja je nastala sportskom klubu i jednom od članova njegova medicinskog osoblja zbog štete njihovu ugledu koja je nanesena informacijom objavljenom o njima u tim novinama jer bi to izvršenje dovelo do očite povrede slobode tiska, koja se propisuje člankom 11. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i stoga povrede javnog poretka države članice u kojoj se zahtijeva priznavanje ili izvršenje.

Potpisi